Lukács Helga-Erika

Tehetetlen

itt hagyott, pedig még el sem búcsúztam
körben állnak az angyalok
színtelenek, sápadtan fehérek
nem értik ők sem, most kié vagyok
talán az övé, ott a túloldalon
talán sosem voltam senkié
szétszórva a világ keserűbb pontjain
én ott állok, ha valami nem jól sül el
én hozom a szerencsét, hogy aztán elvehessek
minden édeset a kávédból
kavarom, mérgezem, majdhogy leöntöm
ha magadtól nem kéred, hát segítek
szólj, ha bármi még kellene
nem vagyok haszontalan teljesen
szerelmem beletemetem az életedbe
sírok a flössön, de elverem
szerinted így kellett, így kell élnünk
szerintem pokol ez mindenkinek
szólítlak, nem vagy itt, máshol jársz
keresed a szerencse könyveit
hogy megtanuld, hogyan kell, hogyan lehet
mindent és semmit, tudod, a dolgokat
hinni még bármiben is nem lehet
odalett az igazban borzongás
ne gyere, nem vagyok, nem érdemes
hogy velem legyen tele az életed
a kétszerkettőre nincs néha
ha hiszed, ha nem, sosem öt
kínálom, nem kéred, nem bánom
ne siess, úgyis a pokolra megy
tele van bánattal, érzi ha jön a vég
nem lassít mégsem, de mindig kitér
álmomban tűzforró kályhán napoztam
s kívántam az esőt, hát eleredt
megégtem, megáztam, most itt vagyok
gyóntass, halj, bocsásd ezt meg nekem.

Kézdivásárhely, 2022. március 20.